

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 246/2015
17.03.2015. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Драгише Ђорђевића, председника већа, Зорана Таталовића, Радмиле Драгичевић-Дичић, Соње Павловић и Горана Чавлине, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног М.А. 1, због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости окривљеног М.А. 1, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 731/11 од 05.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1909/13 од 21.10.2013. године, у седници већа одржаној дана 17.03.2015. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости окривљеног М.А. 1, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 731/11 од 05.04.2013. године и Апелационог суда у Нишу Кж1 1909/13 од 21.10.2013. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 731/11 од 05.04.2013. године окривљени М.А. 1 оглашен је кривим због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ и због кривичног дела насиље у породици из члана 194. став 1. КЗ, па је, након што су утврђене појединачне казне затвора за кривична дела у питању и то: за кривично дело из члана 194. став 3. у вези става 1. КЗ у трајању од две године, а за кривично дело из члана 194. став 1. КЗ у трајању од три месеца, осуђен на јединствену казну затвора у трајању од једне године и три месеца. Том пресудом према окривљеном М.А. 1 изречена је мера безбедности обавезног лечења алкохоличара која ће се извршити у Заводу за извршење казне и која ће трајати док постоји потреба за лечењем, али не дуже од изречене казне затвора, док је окривљени обавезан да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 3.000,00 динара у року од 15 од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Истом пресудом оштећени М.А. 2 и А.А. упућени су на парнични поступак ради остваривања имовинско-правног захтева.

Пресудом Апелационог суда у Нишу Кж1 1909/13 од 21.10.2013. године одбијена је као неоснована жалба окривљеног М.А. 1 и пресуда Основног суда у Врању К 731/11 од 05.04.2013. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је окривљени М.А. 1, због повреде закона и због битних повреда одредаба кривичног поступка, без конкретизовања о којим повредама закона се ради и без стављања конкретног предлога овоме суду у погледу одлуке о поднетом захтеву за заштиту законитости против означених правноснажних пресуда, уз захтев да буде обавештен о седници већа Врховног касационог суда.

Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 487. став 1. ЗКП, на којој је размотрио списе предмета, са захтевом за заштиту законитости окривљеног М.А. 1, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости окривљеног М.А. 1 је недозвољен.

Наиме, како је одредбом члана 483. став 1. ЗКП прописано да захтев за заштиту законитости могу поднети Републички јавни тужилац, окривљени и његов бранилац, док је одредбом члана 483. став 3. ЗКП прописано да захтев за заштиту законитости окривљени може поднети искључиво преко браниоца, то је Врховни касациони суд нашао да окривљени није овлашћен да сам поднесе захтев за заштиту законитости против правноснажне одлуке, већ да је овлашћен да то учини искључиво преко свог браниоца, због чега је захтев за заштиту законитости окривљеног М.А. 1 као недозвољен одбацио.

Руковођен изнетим разлозима, а на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2. ЗКП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци овог решења.

Записничар-саветник
Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

Председник већа-судија
Драгиша Ђорђевић,с.р.